

Anna Monrad, Ubberup Valgmenighed: Prædiken fra påskedag 2015

Da jeg var barn, tilbragte jeg meget tid hos min farmor og farfar. Når jeg ikke lige var optaget af at lege, kunne jeg godt lide at gå rundt og kigge i deres hus. Jeg var meget betaget af prismelysekronen og alle de fine ting, de havde stående alle vegne. På en stor mørkebrun kommode ude i gangen lå der en vævet løber i grønne farver, og oven på den en enorm konkylie. Jeg kunne næsten ikke løfte den, så tung var den. Når den lå på sin plads så den underlig, grå og takket ud - næsten som en død dinosaur. Men når jeg så fik løftet konkylie og vendt den, afslørede den en smuk, skinnende perlemorsunderside i lyserøde farver. Og når jeg holdt konkylie op til øret, kunne jeg høre en mystisk susen, der fik mig til at tænke, at konkylie måske stadig var levende.

Konkylie på min farmors kommode stammede vist fra Afrika eller et andet eksotisk sted, men en gåtur langs enhver strand herhjemme vil afsløre, at vores egne danske muslingeskaller kan samme trick - nemlig at se grå og kedelige ud på ydersiden og så overraske os med en strålende inderside af perlemor, der reflekterer lyset i alle regnbuens farver.

Da kvinderne gik ud til Jesu grav påskemorgen, var alt gråt og grimt. Der herskede en grå og kølig stilhed, og inden i kvinderne var der helt sort af sorg. For Jesus var død. Ham, de havde sat deres lid til, ham de troede, skulle frelse folket - han var død på et kors to dage før. Deres håb var forsvundet, men nu ville de gå ud at salve hans lig - det var da det mindste, de kunne gøre for ham. De kom til graven, og den var lige så grå og grim som alt det andet, men pludselig så de, at stenen var væltet væk! Da de kom ind i graven, sad der en lysende hvid engel, som fortalte dem, at Jesus var opstået. Pludselig kunne kvinderne se, at solens stråler, der faldt ind gennem gravens åbning, fik gravens indre til at lyse og skinne som perlemor.

Påskens mysterium er, at det grå og livløse bliver til spillevende, strålende liv.

Men opstandelsens lys var til at begynde med for hård kost for kvinderne. De blev forskrækkede over at finde graven tom, og mødet med englen gjorde dem skrækslagne. Der står i teksten, at "*de flygtede fra graven, for de var rystede og ude af sig selv. Og de sagde ikke noget til nogen, for de var bange.*" De tog altså åbenbart ikke rigtigt englens ord til sig.

Men det må de jo så alligevel have gjort, de må jo have husket englens ord og fortalt det videre, for ellers var der ikke blevet nogen kristendom. Kristendommens kerne er opstandelsestroen. Og læg mærke til, at jeg siger opstandelsestroen. For påskens mysterium er noget, der skal tros.

Her i begyndelsen af året skabte opstandelsen en vis opstandelse i medierne. Der var en præst i Sydhavnen, som kom galt af sted ved at sige, at han ikke tror på opstandelsen. Jeg synes, det er synd for hans menighed. Jeg vil citere, hvad Paulus skrev til menigheden i Korinth: *"Er Kristus ikke opstået, er vores prædiken tom, og jeres tro er også tom"*. Og så synes jeg i øvrigt ikke, der er så meget mere at sige om opstandelsen i Sydhavnen!

Opstandelsen bliver først sand for os og vedkommende, når vi kæmper med den, mærker dens kraft og tror den.

Bibelens fortællinger om påskemorgen er mystiske - for de er fortællinger om det, der ikke er der. Graven er jo tom - vi får ikke at vide, hvordan han opstod. Vores forstand og vores logik spiller fallit over for den tomme grav. Men for troen er den tomme grav et tegn på, at døden for altid er blevet overvundet. Og det er troen, som er i centrum i Bibelens fortællinger om opstandelsen. Hele det nye testamente er skrevet ud fra troen på, at den korsfæstede ikke forblev i sin grav, men overvandt døden.

Vi skal ikke spørge HVORDAN, han opstod, men HVORFOR. Når vi spørger HVORFOR, finder vi ud af, at det handler om os. For svaret på HVORFOR Jesus opstod, er: **At Gud ville sørge for, at døden aldrig får det sidste ord i vores liv!**

Livets sejr over døden - det skriver Paulus også om, og som et billede på det, kalder han døden for en hveps! Han skriver:

"Døden er opslugt og besejret - død, hvor er din sejr? Død, hvor er din brod?"

Han forestiller sig altså døden som en hveps, der jager sin brod ind i Jesu krop. Jesus dør, men det gør døden også, for dens brod brækker af. Efter Jesu opstandelse findes døden godt nok stadig - vi skal alle dø engang - men døden skal ikke længere have lov til at skræmme os.

Gud har vundet over døden, og det er der en stor trøst i for os. Det bliver understreget ved enhver begravelse, når præsten siger: *"Af jorden skal du igen opstå"*. Vores kære kan stadig dø fra os, og det gør usigeligt ondt - men det ville dog være helt ubærligt, hvis ikke vi havde troen på, at de og vi skal opstå til evigt liv hos Gud.

Hvis Kristus ikke var opstået fra de døde, ville vi overgive vores døde til mørket, tilfældigheden og meningsløsheden. Men i kraft af vores tro på opstandelsen får vi et håb om, at døden ikke er det sidste punktum. Vi overgiver vores døde til Gud, de er i hans evighed af lys og kærlighed. Den tro gør, at vi kan holde ud af sige farvel til vores døde. Sorgen forsvinder ikke, men troen giver os styrke til at leve videre med savnet og sorgen.

Opstandeshåbet er altså et håb, man kan dø på - men det er også et håb, man kan leve på her og nu!

Opstandelsen kan være svær for os at forholde os til. Vi vil så gerne have håndgribelige beviser for alting. Men der var ingen, der så opstandelsen - kvinderne kom jo først til graven, da den var tom! Og pointen i det er, at der ikke gives nogen beviser, når det handler om vores tro. Opstandelsen er og bliver et mysterium, som vi kun kan gribe med vores tro - og i nogle perioder af livet giver den måske mere mening for os end i andre. Opstandelsen skal mærkes - det skal sige i os: *"ja - det er sandt for mig, det her. Jeg tror, at Kristus opstod for mig, og jeg tror, at jeg engang skal opstå."* Troen på opstandelsen kan godt være noget, der vokser frem i os.

På samme måde er det med dåben - dens betydning er også noget, der gradvist kan komme til én. I dag er Sofie blevet døbt, men endnu er hun jo for lille til at forstå noget som helst af det. Men efterhånden som hun vokser op, vil tanken om, at hun er døbt - måske og forhåbentligt - få hende til at føle sig glad og tryk.

Både dåben og opstandelsen er altså noget, man kan vokse i - eller som man siger nu om stunder med et udtryk, som er lånt fra engelsk, så "vokser det på én". Det betyder, at man gradvist tager det til sig og kommer til at sætte pris på det.

Det er derfor vi mødes til gudstjeneste om søndagen - netop den ugedag, hvor Kristus stod op af graven. Vi holder gudstjeneste for igen og igen at fejre opstandelsen og minde os selv og hinanden om, hvor afgørende den er for vores liv.

Det er med kirken ligesom med muslingeskallen - udenpå er den lavet af sten og ser lidt kold ud - men inde i kirken er der liv - der er varme og levende mennesker, som med alle deres forskelligheder lyser i alle farver. Vi er tilsammen en farvelade af liv. Ligesom perlemor er et fænomen, der rummer alle farver, sådan kan kirkens fællesskab rumme alle mennesker.

Når vi er helt grå indeni, kan vi komme herhen i kirken og træde ind i det fællesskab. Sammen kan vi fejre opstandelsens mysterium: at død kan blive til liv - og vi kan lade det mysterium kaste lys, farve og håb ind i det liv, vi skal leve her på jorden. Glædelig påske!!!